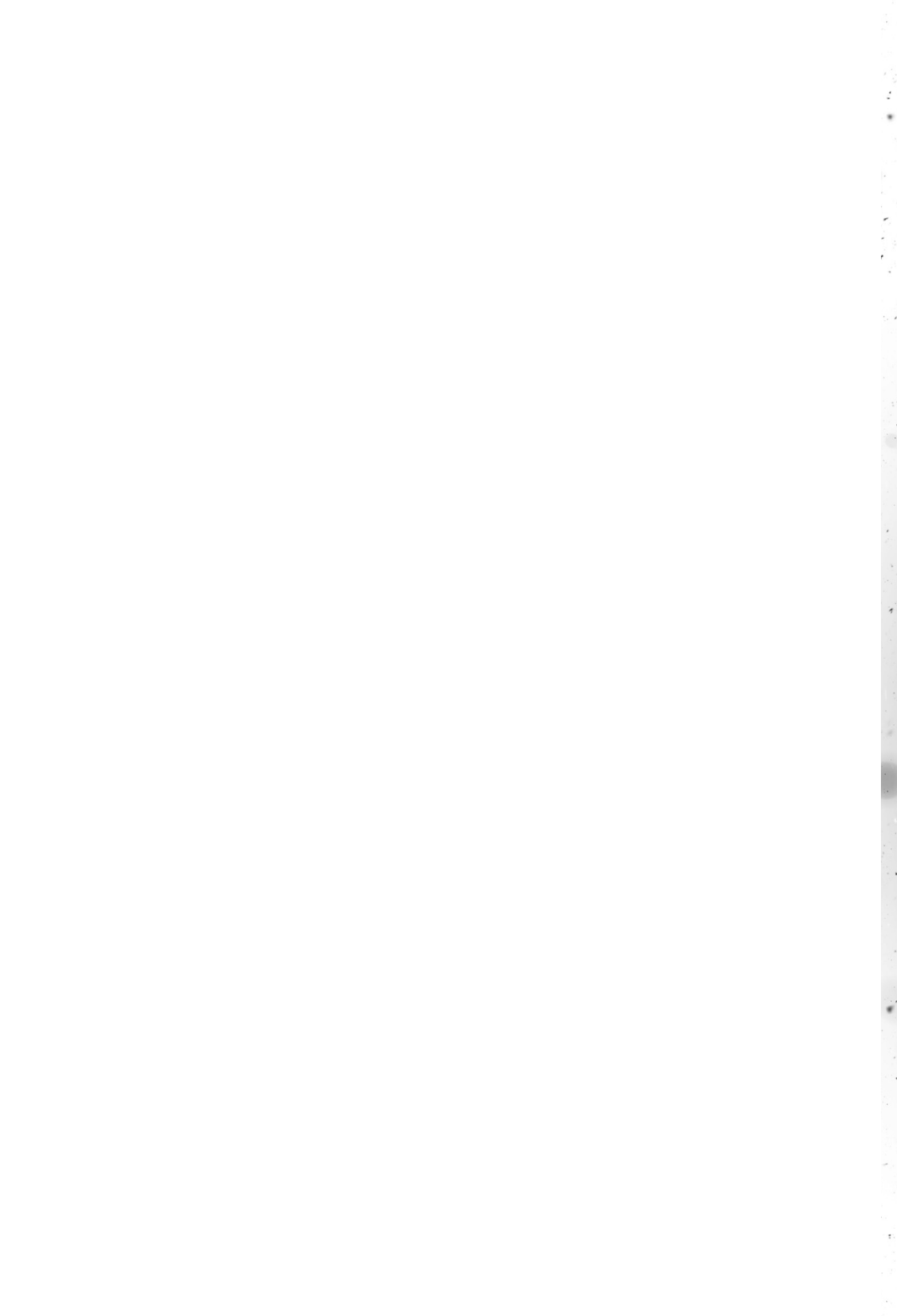

BUNA. FATA REA

BUNA

FATĂ REA

Traducere din engleză de
Alina Marc Ciulacu

**STORIA
BOOKS**

Titlul original: *Good Bad Girl*

Autor: Alice Feeney

Copyright © 2023 by Diggi Books Ltd

© Storia Books, 2024, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FEENEY, ALICE

Buna fată rea / Alice Feeney ; trad. din engleză de Alina Marc-Ciulacu. - București : Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-00-3

I. Marc-Ciulacu, Alina (trad.)

821.111

REDACTOR: Maria Marinescu

CORECTORI: Simona Ștefana Stoica, Rodica Crețu, Cristina Munteanu

DESIGN COPERTĂ: Tudor Matei

DTP: Dragoș Tudor

Pentru ficele mamelor de fete...

SFÂRȘIT

Ziua Mamei

Oamenii spun că nimic nu se compară cu dragostea unei mame. În lipsa ei, vei vedea că nimic nu se compară cu ura unei fiice. Când am devenit mamă, mi-am zis că lucrurile au să se schimbe. Am fost ferm hotărâtă să nu fac aceleași greșeli ca mama mea și am crezut că odrasla mea va fi întotdeauna iubită. Asta i-am promis fiicei mele în ziua în care s-a născut.

Dar am făcut. Greșeli. Mari de tot.

Și mi-am încălcat promisiunea nu doar o dată.

Mă simt groaznic de obosită. Minteă îmi e vraște și, prin aburii extenuării, gândurile îmi par greoaie, haotice, tulburi. Dar ea are nevoie de anumite lucruri și are nevoie de mine să i le asigur. Din ziua în care s-a născut, ocupația mea a devenit să fac, să găsesc, să fiu lucrul de care are ea nevoie. O slujbă pe care am crezut că mi-o doresc și la care acum nu mai pot renunța. A fi mamă e un amestec ciudat de iubire, ură și vino-văție. Mă neliniștește gândul că aș putea fi singura persoană care a simțit vreodată în acest fel și mă detest pentru că îmi trec prin minte gânduri de negândit.

Aș vrea ca fiica mea să dispară.

Împing căruciorul pe strada principală, sperând să ajung la adăpost, în supermarket, înainte să înceapă ploaia, și mă trezesc că mi se pune în cale o femeie în vârstă.

— Vai, cât de scumpă poate să fie! spune ea cu privirea ațintită la copilul adormit, apoi îmi adresează un zâmbet larg.

Ezit, căutând prin creierul meu confuz răspunsul corect.

— Da.

— Cât are?

— Șase luni.

— E frumoasă.

E un coșmar.

— Mulțumesc, spun.

Îi ordon feței mele să zâmbească, dar nu mă ascultă.

Te rog, nu o trezi.

Numai la asta mă gândesc. Fiindcă, dacă cineva sau ceva o trezește, o să înceapă iar să plângă. Și, dacă plânge iar, o să încep și eu din nou să plâng. Sau o să fac ceva mai rău.

În supermarket, mă grăbesc să iau lucrurile de care am nevoie: mâncare pentru bebeluși, scutece, cafea. Și văd un chip cunoscut – o fostă colegă –, iar pentru o clipă uit cât de obosită sunt de dimineață până seara, în fiecare zi. O ascult pe prietena fără copii, devenită o străină, vorbind despre viața ei, care pare mult mai interesantă decât a mea. Locuiesc singură și îmi lipsesc discuțiile cu adulți. Stăm puțin de vorbă. Eu mai mult ascult, dat fiind că nu am prea multe de spus – pentru mine, acum, fiecare zi e la fel ca precedentă. Și în timp ce ascult uit că nu mai am niciun vis, nicio ambiție și nicio viață proprie. Din ziua în care s-a născut, fiica mea a ajuns să fie lumea mea, scopul meu, totul.

Uneori îmi doresc să nu se fi născut.

Știi că nu trebuie cu niciun chip să împărtășesc vreodată aceste gânduri ori să le rostesc cu voce tare. Mă prefac în schimb că sunt OK, că sunt fericită, pretind că știu ce fac. Mă pricep să mă prefac, dar e tare obositor. Așa cum e totul în viața mea. Așa ca ea.

Conversația durează mai puțin de trei minute.

Am stat cu spatele întors mai puțin de două minute.

Un minut mai târziu, lumea mea se sfârșește.

Căruciorul e gol.

Timpul se oprește. Dintr-odată, în supermarket se face liniște, ca și cum cineva ar fi dat volumul mai încet. Ca și cum ar fi pus surdina unei vieți care a fost întotdeauna prea zgomotoasă. N-aș fi crezut niciodată că am să îmi doresc s-o aud plângând, că am să tânjesc să îi văd fețișoara boțită, țipând fără oprire, roșie din pricina unei furii inexplicabile. Acum, singurul sunet sunt bătăile inimii în urechi și, pentru prima dată de zile bune, mă simt trează de-a binelea.

Mă holbez la căruciorul gol, întrebându-mă dacă nu cumva am lăsat copilul acasă. Ieri eram atât de obosită încât, din greșeală, mi-am băgat telefonul în frigider. Poate că am uitat să pun copila în cărucior înainte să plec azi de acasă? Dar apoi îmi aduc aminte de femeia în vârstă de pe stradă, ea a văzut-o. Și prietena devenită acum o străină a văzut-o. La fel și eu, în urmă cu cinci minute. Poate zece. Când *am văzut-o* ultima dată? Mă cuprinde panica și mă rotesc, privind de-a lungul culoarului din supermarket, într-o parte și-n alta. A dispărut. Copila e prea mică să meargă de-a bușilea. Nu s-a dat singură jos din cărucior.

A răpit-o cineva.

Cuvintele se rostesc singure, în șoaptă, în capul meu. Mi se face rău și încep să plâng.

Mă uit din nou într-o parte și-n alta pe culoar. Ceilalți cumpărători își văd de treburile lor, purtându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Au trecut doar câteva secunde de când am observat că a dispărut, dar mi se pare că s-au scurs minute întregi. Oare visez? Am mai avut coșmarul ăsta. Uneori mi-am dorit să nu se fi născut, dar nu la modul serios. Niciodată nu mi-am dorit asta cu adevărat. O iubesc mai mult decât mi-am închipuit că e cu puțină să iubești.

Tremur și plâng și lacrimile îmi înceteșează vederea.

Mi-am dorit ca fiica mea să dispară și acum cineva a răpit copilul.

Îi rostesc numele în șoaptă.

Apoi îl țip.

Oamenii se opresc să se uite. Simt că nu pot să respir.

Dintr-odată, viața e din nou plină de zgomot. O iau la fugă, căutând cu disperare vreo urmă a fetei sau a persoanei care a luat-o. Văd o femeie cu un copilăș în brațe și simt furie, apoi ușurare, după aceea umilință când îmi dau seama că nu e ea. Îmi cer scuze și continui să fug, să caut, să-i strig numele chiar dacă e prea mică pentru a ști să răspundă. Oamenii se holbează la mine, dar nu-mi pasă. Trebuie să o găsesc, am nevoie de ea, o iubesc. E a mea și eu sunt a ei. Aș face orice pentru ea. N-o să mai am niciodată gânduri urâte în legătură cu ea.

Dar a dispărut.

Mă doare pieptul de parcă inima îmi e la propriu zdrobită.

Și plâng în continuare. Și mă prăbușesc pe podea. Și oamenii încearcă să mă ajute.

Dar nimeni nu mă poate ajuta.

Copila, lumea mea, ea care e totul pentru mine mi-a fost luată.

Mi-am dorit ca fiica mea să dispară și acum copilul a dispărut.

Deja mă cuprinde teama că nu am s-o mai văd niciodată și e numai vina mea.

Pentru că știu cine a răpit-o.

Și știu de ce.

FRANKIE

O altă Zi a Mamei

Era fiica mamei sale. Oamenii spuneau deseori asta, iar Frankie este de acord în timp ce privește fix fotografia înrămată a fetei sale, care lipsește de prea multă vreme. Au aceiași ochi verzi, același zâmbet, același păr cârlionțat, rebel. Strecoară rama de argint în geantă și aruncă o ultimă privire prin biblioteca închisorii. Astăzi e ultima ei zi ca bibliotecară-șefă la HMP* Crossroads, nu că ar mai ști cineva lucrul ăsta. Nu încă.

Ziua Mamei nu a fost niciodată ușoară și nimic din ceea ce face Frankie ca să-și abată gândul de la durere nu mai are efect. Nu există suferință mai mare decât să pierzi un copil și e greu să uiți o persoană pe care îți dorești atât de tare să ți-o amintești. Fiica ei era adolescentă când a dispărut, dar nu e cu nimic mai ușor să pierzi un copil mai mic. Și nu ajută nici faptul că nu poate spune nimănui ce s-a întâmplat în realitate și, oricum, vorbitul despre asta nu i-ar aduce fata înapoi. Mai bine să se asigure că e mereu ocupată. Munca neîncetată a fost întotdeauna cel mai bun leac pentru o inimă frântă.

Închide computerul învechit și își ia cana, primită cadou cu câțiva ani în urmă. E făcută și pictată de mână, are o toartă

---

* HMP este abrevierea de la His/Her Majesty's Prison, care apare în denumirea închisorilor din Regatul Unit (n.t.).

strâmbă și numele lui Frankie pe partea din față. *Celălalt* nume al ei. Cel devenit acum inutil. Mama. E singura cană din care îi place să bea, la muncă și acasă, așa că o ia peste tot cu era. Nu o lasă niciodată *aici*. Lui Frankie nu îi place ca alții să îi atingă lucrurile speciale. Parcurge cei paisprezece pași de la birou până la ușa bibliotecii, apoi stinge lumina și stă așa câteva clipe, în întuneric, pentru că nu se mai încrede în ea însăși sau în propriile simțuri. De câteva zile, ochii ei oboșiți văd uneori siluete în umbră, lucruri despre care mintea ei stăruie că nu sunt reale. Așa că aprinde din nou lumina, ascultă cum vibrează liniștea și așteaptă să i se domolească respirația.

Frankie nu s-a temut dintotdeauna de întuneric.

Aprinde și stinge lumina de trei ori, dar totul e la fel ca înainte. La fel cum a fost mereu. Oamenii petrec prea mult timp obișnuindu-se cu lumina, în loc să se adapteze la întuneric, din cauza asta sunt atât de nepregătiți când li se întâmplă lucruri rele. Frankie numără de la zece la unu și apoi încuie ușa bibliotecii o ultimă dată. Are agățate la cureaua uniformei treisprezece chei dintre care trebuie să aleagă, dar ea poate alege cheia potrivită pentru fiecare încuietore fără să se uite. Tiparul, forma și senzația metalului rece din mâini o liniștesc. Îi place să își apese fiecare cheie în buricele degetelor până când o dor și îi rămân urme. Să simtă ceva – chiar și durere – e mai bine decât să nu simtă nimic.

Sunt douăzeci și doi de pași între biblioteca închisorii și scări. Îi place să-i numere. În gând, desigur. Număratul lucrurilor a ajutat-o mereu pe Frankie să-și păstreze calmul. Ajunge la o altă ușă, găsește o altă cheie, apoi pășește pe casa scării și încuie după ea ușa de dinainte.

Sunt patruzeci de pași până la baza scării, apoi cinci până la ieșire.

Cheia mare, de data asta.

Patruzeți și opt de pași ca să traverseze curtea, urmând cărarea, fără să calce pe iarbă.

Cheia mare, din nou.

Opsprezece pași până la recepție. Doisprezece până la dulăpiorul ei, de unde își recuperează telefonul și obiectele ascuțite. Frankie a avut nevoie de ceva timp până să se obișnuiască să fie controlată când intră la locul de muncă și să se despartă de lucrurile personale în fiecare zi. Dar a învățat să se adapteze. Știe că asta nu o face să fie specială; capacitatea de a face față schimbărilor e vitală, la fel ca apa ori aerul. Aceleași reguli sunt valabile pentru toate lucrurile și pentru toți oamenii. Tot ceea ce acum e normal în viața oamenilor a fost cândva neobișnuit.

Își verifică telefonul, dar nu are mesaje noi și nici apeluri pierdute. Setează alarma pentru a-și aminti să pună alta mai târziu. Lui Frankie îi place să își pună alarme pe telefon pentru orice, e singurul caz în care acesta scoate un sunet. Sunt treizeci și doi de pași până la poarta exterioară. Întotdeauna merge mai repede pe această porțiune de drum, fără să știe însă de ce. Cu pași repezi, hotărâți, de parcă încearcă să se depășească pe sine însăși. Sau să fugă. Rostește în șoaptă numărul pașilor rămași ca pe o mantră numerică. Ori ca pe o rugăciune.

Treizeci și doi. Treizeci și unu. Treizeci. Douăzeci și nouă.

Ca și cum toate numerele din capul ei au nevoie să găsească o cale de a ieși din ea. Bâzâind ca albinele, până când îi scapă printre buze și își iau zborul.

Nouăsprezece. Opsprezece. Șaptesprezece. Șaisprezece.

Frankie îl cunoaște pe cel care e de pază la ultimul punct de control destul de bine încât să îl salute. A invitat-o de două ori să iasă împreună la un pahar. Frankie a refuzat. Preferă să bea singură și în *oameni* nu se poate avea încredere. Să nu ai încredere în oameni era regula numărul unu a mamei și

pe asta a preluat-o și ea. Frankie nu știe de ce bărbații o consideră atrăgătoare, poate că datorită uniformei de la închisoare. O uniformă care nu e nimic mai mult decât un stereotip, o fantezie, o deghizare. Cu toții ne jucăm zilnic de-a costumatul, stabilind ce personaj o să fim când alegem ceva din șifonier. Când decidem cum vrem să ne vadă ceilalți, când ne ascundem în spatele îmbrăcăminții noastre. Lumea e plină de oameni care sunt buni la a fi răi și de oameni care sunt răi la a fi buni. Întotdeauna s-a considerat pe sine drept o bună fată rea. Drept cineva care și-a făcut cât a putut de bună viața vitregă în care i-a fost dat să se nască și a încercat să scoată ceva pozitiv din ea. Dar, când se privește în oglindă acum, nu vede decât o femeie obișnuită, de treizeci și ceva de ani. O femeie cu cearcăne adânci sub ochi și o claie de cârlionți negri care nu s-au lăsat niciodată îmblânziți. O femeie care aduce cu cineva cunoscut ei.

O fantomă.

Gardianul iese din mica gheretă a pazei, care reprezintă hotarul dintre *înăuntru* și *afară*. Când bărbatul îi zâmbește, Frankie simte cum se face mică. Pe ecuson scrie că îl cheamă Tom, dar arată ca un Tim.

Treisprezece pași. Sau au fost doisprezece?

Toată lumea îi spune gheretă, dar e făcută din ziduri groase de ciment, consolidate, cu sârmă ghimpată pe acoperiș, și e plină cu gardieni înarmați douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte. Tom e puțin mai mare ca vârstă decât Frankie. E înalt, dar umerii lați îi sunt întotdeauna un pic aplecați, ca și cum s-ar simți stânjenit de propria înălțime.

Zece pași. Nouă.

Frankie stă cu ochii în pământ pentru a-i ocoli privirea – nu-i place când oamenii se uită la ea – și observă că i s-a dezlegat șiretul. Poate aștepta; nu are timp să se oprească.

Cinci pași. Patru.

Tom se uită la ea de sus, dar asta doar pentru că el are peste 1,80 metri înălțime, în vreme ce ea are doar puțin peste 1,50.

Trei.

Acum e destul de aproape să îi simtă răsuflarea care miroase a ceai.

Doi.

Frankie își împunge cu una dintre chei buricul degetului până când începe să o doară.

Unu.

Își amintește să respire în timp ce paznicul se apucă să deschidă poarta exterioară. E ascunsă de gardul circular din ciment, înalt și gros, imposibil de trecut, care împrejmuiește închisoarea. Frankie încearcă să nu se uite la penele albe, pătate de sânge, care decorează sârma ghimpată din partea de sus. Tom îi zâmbește din nou și încearcă și ea să îi răspundă la zâmbet, dar fața nu are de gând să îi dea voie. E ușurată că paznicul nu încearcă să lege o conversație. Frankie nu reușește să își amintească cum se poartă o conversație și are nevoie să numere în continuare cei șaptezeci și trei de pași de la poartă până la rulota ei.

Viața a învățat-o că trebuie să-i țină pe ceilalți la distanță. În *oameni* nu se poate avea încredere. Nu se poate conta pe ei, așa că, în loc de asta, Frankie numără lucrurile. A număra lucruri reale face ca zidurile lumii ei să pară mai solide. Și lui Frankie îi plac zidurile, chiar și cele care împrejmuiesc închisoarea. Ridică tot timpul unele imaginare, asemenea acestora, împrejurul ei, ca să-i țină pe *oameni* afară.

Frankie încuie portiera de îndată ce e înăuntru, la adăpostul bătrânei rulote Volkswagen albastru cu alb. Își așază cana specială pe locul pasagerului și își dorește ca persoana care a făcut-o să fie încă prezentă. Pierderea ficei sale e cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată. Mai rău decât toate celelalte cele mai rele lucruri care s-au petrecut înainte.

Frankie rostește în șoaptă cuvintele care o fac uneori să se simtă mai bine: *Ești OK. Ești OK. Ești OK.*

Trăim într-o lume în care e prea ușor să minți.

Se uită la ceasul ei cu Mickey Mouse – același din copilărie – și constată că trebuie să se grăbească, altfel o să întârzie. E greu să pornești mașina și să lași închisoarea în urmă pentru ultima oară. Slujba e singurul lucru care a ajutat-o pe Frankie să rămână în toate mințile în ultima vreme, dar e pe cale să piardă și asta. Nu îi vor mai permite niciodată să se întoarcă la biblioteca de la HMP Crossroads după ce au să afle de ce e capabilă: lucrurile groaznice pe care le-a făcut și lucrul oribil pe care e pe cale să-l facă. Viitorul poate părea prea nesigur când trecutul prinde din urmă prezentul.

Frankie are nevoie de ceva care să o ajute să se calmeze. Pare o idee bună să dea drumul la radio, dar toată lumea vorbește despre Ziua Mamei, așa că îl închide. Caută în geantă și găsește un pachet de Rolo. Sunt cu totul zece ciocolate, ceea ce e bine, fiindcă zece e un număr bun. E simbolul pitagoreic al perfecțiunii; oamenii au câte zece degete la mâni și la picioare, sunt Zece Porunci și numărul zece simbolizează încheierea unui ciclu. Sigur e un semn, pentru că Frankie a închis cerul. Numără fiecare ciocolată Rolo în timp ce le mănâncă, dar pe ultima o păstrează pentru fica ei, înfășurând-o cu grijă în foița aurie, căci nu e niciodată pe deplin dispusă să renunțe la orice speranță. Unu e un număr singuratic. Pitagoreicii nici măcar nu-l considerau un număr, pentru că număr înseamnă pluralitate, iar unu e singular. Numărul unu îi amintește lui Frankie că e singură pe lume.

Simte că începe să se afunde în cele mai întunecate colțuri din minte, așa că scoate din torpedo un tub de Mr. Sheen, pulverizează puțină substanță de lustruit pe volan și îl freacă apoi o cârpă ca să intre în piele. Frankie respiră adânc; i se pare că mirosul produselor de curățat o calmează. Se teme de

murdărie aproape la fel de tare ca de întuneric, dar pentru un motiv întemeiat. Când viața aruncă în tine cu destulă mizerie, ceva se lipește întotdeauna. Pune substanța de lustruit înapoi în compartimentul din bord și verifică celelalte trei lucruri aflate înăuntru:

O bancnotă veche de zece lire, din 1999.

O tăietură din ziar.

Un inel din argint cu o buburuză.

Își pune inelul pe deget și observă că, în sfârșit, în mintea ei e liniște și pace. S-a oprit din numărat. Frankie știe ce trebuie să facă și nu se mai sinchisește de consecințe. Singurul lucru bun când pierzi totul e libertatea pe care ți-o dă faptul că nu mai ai nimic de pierdut.

PATIENCE

Schimbul meu de duminică dimineața începe cu ușa ascensorului care se închide și mă prinde înăuntru ca într-o capcană. Drăcia asta din epoca victoriană începe să trepideze și apoi prinde zgomotos viața, ducându-mă până la ultimul etaj, fără să se oprească din scârțâit. Privesc îndelung imaginea reflectată în oglinda pătată, din care mă privește o fată de optsprezece ani. Uneori nu mai știu cine sunt. Îmi știu numele, e scris pe ecuson: Patience. Știu unde locuiesc: în Londra. Știu unde lucrez: aici, din păcate. Știu ce îmi place să mănânc, să beau, să citesc..., dar nu mă știu *pe mine*. Nu reușesc să-mi aduc aminte cine sunt cu adevărat.

Fata din oglindă poartă niște ochelari cu ramă groasă, luați fără rețetă. Nu are nevoie de ei, dar crede că o fac să pară mai puțin drăguță. După părerea celorlalți, ochii verzi sunt cea mai frumoasă trăsătură a ei. De asta încearcă să-i ascundă. Și-ar dori să fie mai ușor să-și mascheze trăsătura cea mai supărătoare: pistruii vizibili de pe nas. Părul ei lung, rebel și cârlionțat e acum împletit într-o coadă lăsată pe umărul acoperit de uniforma alb cu negru ca un animal de companie neîndrăgit. O uniformă care pare și acum prea mare pentru ea, cu toate că e măsura cea mai mică pe care o aveau.

Fata care eram nu mai există.

Fata din oglindă e tot ce a mai rămas din mine.

Nu din cauză că mi-am dorit să-mi găsesc locul – atâta doar că nu am vrut să ies în evidență.

Ascensorul vechi clopoțește pentru a-mi semnala că am ajuns la ultimul etaj. Îmi îndrept rucsacul plin de steluțe – e greu, dar nu îndrăznesc să-l pun jos – și trag ușa de metal într-o parte, apoi împing căruciorul pentru făcut curățenie afară din lift, în coridorul slab luminat. Apăs pe câteva dintre butoanele ascensorului cât țin ușa deschisă – de obicei, asta e suficient pentru a-l bloca –, ca să câștig puțin timp. Podeaua pâraie și roțile căruciorului scârțâie de parcă ar fi înțelese să mă dea de gol, dar nu e nimeni aici ca să mă vadă. Toți ceilalți au treburi în altă parte, care îi țin ocupați. Dar tot verific de două ori în ambele direcții înainte să deschid ușa de la camera 13. Uneori să faci ceva greșit e exact ceea ce trebuie. Toți știu lucrul ăsta, chiar dacă se prefac că nu.

În dormitor e întuneric, dar mă descurc. Camera 13 e o încăpere mare, cu pat dublu și baie proprie. Reamenajată de curând, pentru că trebuiau să ascundă cumva tot ce a lăsat pe pereți ultimul locatar. Primul lucru pe care îl fac – după ce încui ușa și găsesc un loc căruciorului – e să deschid ușa cu obloane din celălalt capăt al camerei. O dau de perete, lăsând să intre lumina mult dorită, și iese la iveală un mic balcon. Perdelele albe se umflă spre exterior asemenea unor fantome, iar zgomotul orașului se invită singur înăuntru înaintea aerului. Traficul și agitația vieții își înalță notele într-o simfonie haotică, întâmpinându-mă într-un crescendo glorios și înăbușind toate gândurile neplăcute din capul meu.

Ies în balconușul plakat cu gresie și mă uit în jos, la strada londoneză aglomerată. Oamenii se grăbesc într-o parte și-n alta, vorbind la telefoane ori cu ochii ațintiți în ecrane, trecând în fugă unii pe lângă alții. Se comportă ca și cum ar fi

niște persoane importante care au de mers în locuri importante ca să discute despre lucruri importante. Dar de aici, de sus, cu toții par foarte mici. Cât se poate de neînsemnați. Dacă cineva ar cădea, ar sări sau ar fi împins peste balustrada balconului, sunt aproape sigură că ar muri. Mă întreb dacă alți oameni se gândesc atât de des la moarte cum mă gândesc eu. E un risc profesional pentru mine.

Închid ochii, nu mai mult de o clipă, bucurându-mă de căldura soarelui pe față. Cu ochii închiși, mă pot preface că mă aflu oriunde. Și chiar mă prefac. Nu există un loc mai bun în care să te ascunzi decât înăuntrul propriilor visuri. Câteva secunde, orașul pare încremenit într-o liniște ciudată, de parcă ar aștepta ceea ce urmează să se întâmple. Momentul perfect de solitudine durează mai puțin de un minut și e singurul răgaz pe care îl am în cele douăsprezece ore cât durează tura mea.

Mă întorc în cameră, mă surprind fără să vreau în oglinda de deasupra măsuței de toaletă și o văd din nou pe acea fată. Cea care se dă drept mine.

Arăt ca o cameristă, dar nu asta sunt.

Clădirea arată ca un hotel, dar nu e așa ceva.

Încă mă miră că oamenii plătesc bani grei ca să stea în locuri groaznice ca acesta.

Lucrez la Windsor Care Home din Londra de aproape un an. Numele are o rezonanță regală, dar locul nu e potrivit pentru o regină. Abia dacă e adecvat pentru scopul lui. Personalul e insuficient, iar managerul centrului de îngrijire e un monstru care a luat chipul unei femei bine îmbrăcate, la vreo cincizeci și ceva de ani. O cheamă Joy. Ceea ce e chiar ironic, pentru că nu am mai întâlnit niciodată pe cineva atât de nefericit.

Taxele pentru locatarii vârstnici ai acestei clădiri victoriene minunat restaurate sunt astronomice, dar sunt plătită